

Военнитѣ дѣйствия били почнати въ юлий 1741 година отъ баварцитѣ, които съ хитростъ завладѣли града Пассау. Въ срѣдата на Августъ една 40-хилядна французска армия, събрана подъ началството на маршала Беллиля (Belle-isle) въ Елзасъ, прѣминала прѣзъ Рейнъ, принудила Швабия на неутралитетъ и, като се съединила съ баварскитѣ войски, влѣзла подъ главното начало на баварския курфюрстъ, въ ерцхерцогството Австрия. Въ скоро време цѣла горна Австрия била заета, частъ отъ долина опустошена и баварския курфюрстъ тръгналъ право къмъ Виена. Въ септемврий друга една 40-хилядна французска армия, подъ началството на маршала Маллебуа (Maillebois), заела Вестфалия, за да наблюдава англичанитѣ, които се намирали въ Ханноверъ, — отдѣлни французски корпуси били испратени къмъ границитѣ на Нидерландия и въ Италия, а 20.000 саксонски войски, подъ началството на Рутовски, влѣзли въ Бохемия. Баварския курфюрстъ се намиралъ вече на два прѣхода отъ Виена и лесно можалъ да я завладѣе: но опасавайки се да не би саксонцитѣ, като заели сами Бохемия, да истръгнатъ отъ ржцѣтъ му тѣзи скжпоцѣнна плячка, която той считалъ вече за своя собственность, оставилъ генералитѣ Сегюра и Минуци съ частъ отъ французско-германската армия въ Австрия, да прикриватъ нея и Бавария, а самъ съ другата частъ отъ армията отишълъ въ Бохемия, взелъ Будвейсъ и Таборъ, и, като се съединилъ съ саксонцитѣ, атакувалъ и взелъ Прага съ пристѣпъ. Тосканския херцогъ, като събралъ армията на Нейперга отъ Моравия и войскитѣ на княза Лобковича, всичко около 40.000 души, тръгналъ съ тѣхъ прѣзъ Нейхаузь и Бенешау на помощъ на Прага, но неуспѣлъ да прѣд-

вари вземанието на този градъ и отстъпилъ въ южна Бохемия, къмъ Будвейсъ и Хрудимъ. Слѣдъ туй дѣйствията въ Бохемия се ограничили отъ двѣтъ страни само съ малка война.

Между това, още въ началото на августъ Фридрихъ II се научилъ, че Нейпергъ, възползванъ отъ тайнитѣ сношения съ магистрата и частъ отъ жителитѣ на Бреславль, готвилъ се ненадѣйно да завладѣе този важенъ за прусситѣ градъ, прѣзъ който минавали съобщенията имъ съ Пруссия и въ който тѣ имали голѣми магазини. Фридрихъ побързалъ да испрѣвари Нейперга и, ужъ за наказание гдѣто града не билъ пазилъ неутралитетъ, въвелъ въ него силенъ прусски гарнизонъ. Слѣдъ това, като се обърналъ противъ самия Нейперга, расположенъ въ силна позиция между Франкенщайнъ и Зилбербергъ, той се опитвалъ съ маневриране да го отрѣже, най напредъ отъ крѣпостъта Нейссе, а послѣ отъ Моравия, но не успѣлъ нито въ едното, нито въ другото. Въ туй време опасността, която застрашавала Австрия отъ всички страни, накарала Мария-Терезия да влѣзе, чрѣзъ посрѣдничеството на Англия, въ прѣговори съ Фридриха II и най постѣ да склучи съ него таенъ договоръ, вслѣдствие на който крѣпостъта Нейссе била прѣдадена на прусситѣ, австрийцитѣ отстъпили въ Моравия, а прусситѣ, като отдѣлили частъ отъ войскитѣ си за обсадата на Гляцъ, расположили се на зимни квартири частъ въ горня Силезия, а частъ въ Бохемия.

Въ ноемврий сжщата (1741) година, съ влизанието на испанскитѣ войски, подъ началството на херцога Монтемара, въ миланското херцогство, войната била почната и въ Италия.